

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ה' - חֲלָק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 147

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

לנדיבי עם מחזיקי מוסדות התורה די בכל אתר ואתר! "פהתנדב עם ברכו ה" - ועם ה' עליכם.

כל סוחר וכל עשיר יודע שכדי להיות שתרף לעסק, עליו לבדוק את פדאיתו של העסק, האם העסק יניב תשואות פדאיות? האם ירויח מהענין? האם יצא ביתרה? כדי שחסם ושלום לא יפסיד בפקסו ולא יפול בפח.

אומר הקפץ מים: כשם שפאדם נוהג בגשמיות פן עליו לנהג בהריונית, ועליו לבדוק היטב היכן משיקיע את מנייתו, שלא יניח כסף על קרן הצבי, אמנם הנך מחזיק מוסדות התורה, וזכיות הלוואים ונפקים להשפונך, אבל הנך יכול להרויח הרבה יותר, הנך יכול להכפיל באלפי אלפים את זכותיך, הנך יכול באותו הונו ובאותו הפקסו לצבד עוד יותר זכיות.

ובמה דברים אמורים: - יודע גלל החיוב וגלל השקר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזכר בגי'רסא יצאמלא בונה עלמיו, וכל שבו יזכה ללמד ולהנין פרוש מאמר אחד, ישעה בו תקוה למעלה בשיעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (לשון הפסא פלך, תפנין אור סי' ס"ג). **ומי שלא יודע ומינין בקבלה, עולה למוד הזוהר המכיל בגי'רסא, לערך למוד הקבלה**

(פר' פתים סי' קכ"ד). פרושו של דבר, שהלומד זרר ונאפלו שעה אחת באמירתו בלבד זוכה כאילו למד שנה תמימה בתורת הנגלה, ובאשר לומד בשמחה הכפיל זכותו כפול אלה, כדברי הארוחות זדיקים: שהלומד מתוך שמחה שנה כפול פעם ממי שאינו לומד מתוך שמחה. והרבות זדיקים שער השמחה. ואמר כבנו יוסף ספי אור ז"ל: "הלומד שעה בשבת קודש, שנה אלה פעמים למוד בימות החול. וכן אש"י מן פלישת שעות שנה שנה".

על פן אימרו המושלים באו חשבון" - אלו המושלים ביצדכם, באו ונחשבו חשבונן של עולכם (ב"ב ע"ח): **ביצע שעה אחת של למוד הזוהר בשבת קודש, עולה לערך שנה למוד פשט בימי החול. - פעת באו חשבון: ללמוד שעה אחת זרר הקדוש שנה לערך שנה למוד פשט, ובשבת מכפיל מליון, ובשמחה טוב עולה בקלה, כן הכל, עולה ללמוד לערך מליון נפש.**

האם יש לך מניית יותר פדאיות להשקעה בטוחה, שמורה לצדך ורויח? האם מציאת עסק מעלה יותר? האם קומת שתפות ברוכה יותר? וזאי הנך רוקץ לידעת ביצע תוכל לצבות בך? כל לשיבה, ואלו אל מוסד תורני שיהקדם תומכים בו, בקשו שילמדו לפחות שעה שבועית של זרר.

כל בחור או אבן, יכול ללמוד זרר הקדוש בין הסדרים, ובכרס בשבת קודש שמעלתו גדולה - והאפשר ללמד של שעה הזרר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה. וילדגמא: בישיבה של 500 בחורים - ללמוד 122 קעות פגמים בכל יום - וכן יוכלו לספס את כל ספר הזרר חמש מאות פעמים מליון, וב-24 קעות ביום יזפו לאלה סיומים, וכידוע דבאלה סיומים כאחד, תפך מביא בקבלה. (תורתו מנו ל"ג).

הנך תצבד מליוני זכיות באותו הפקסו ובאותו הזמן. תרויח תשואות באותו הכי גבורים ששקמים בעולם הנצח - וזהו תרגומו של הזכר (בפסולת טו): "בא וראה תבות: ולזבול אמר שמוח זבולן וצאתך ויששכר באהליך, מלמד שנשתתפו יחד, זה יוצא וצאתה מלחמה, וזה יושב ונוסס בתורה, וזה נוהג חלק לזה... ויששכר חלקו בתורה, ונתנו לזבולו חלקו בתורה וזאי, ועל פן ששתתפו יחדיו, שיתבדך זבולו מיששכר, כי הברכה של התורה היא ברבבת הכל".

אין צרך לכרס את כל הישועות והברכות האמורות ללומדי הזרר כי כים הם צבדות השם תורה זאת עיקס הקבא, שיתגלה לך, ישועות גלויות לען, כרכות מעל השבע, סיעתא דשמיא על כל צעד ושעל, וחסדים גלויים - ועוד יודע תפנת הממלא ז"ע"א זכך על ידי למוד הזרר הקדוש, וכדה מן הרות ונגאל ברחמים, ומעלש זרר הקדוש (פנינת שמו ספד): "בספסא דא יפקו מן גלותא ברחמי", ויזהר להישע בתשועת עולמים בבזאת משיח צדקנו במהרה גמינו אמנו!

אל כבוד אבךכי הכוללים החשובים ובחורי הישיבות

אל כבוד אבךכי הכוללים החשובים ובחורי הישיבות הקדושות שיחיו, אשר עליכם עומד העולם ואחם בחבנית "השורשים" האמתיים. (ירושלמי תמיד א') המצב בארץ ישראל ויטעם סיולו (שומרון דאנה, והלב נקבע וכל עין תולן ותדמע מגדל הצרות הפרטיות והכלליות רח"ל, וידוע מאמרי תול"ל מיום שתרבד בית המקדש אין לך מן שקלולו מזכה ממברו, וכל הישוב עומד בסכנה נוראה רח"ל כבשבעה אמת שיעובדת זרר שבעים זאבים (שבעים אמות) שיעבדו ששכר הגענו לתאמר דוד הפלך ע"ה "למה הגענו גוים" וגו'. והאמות מצרצאות הרברות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, וקשות לסכטה לראשי ביום נשק (התוליס פני קמו), דבר אחר ביום נשק. זה נשקו פני גוג (ירושלמי ב"ב ע"ח).

אך יש לנו עצה אחת יועצה "לימוד תורה לשמה"1, ולמוד הזוה"ק בשמחה, אשר כחול לצעדו פן פרענות ולהשפיע כל הברכות ברוחניות ובגשמיות, וכידוע תפנת הממלא ז"ע"א ללמוד הזוה"ק ברציפות - שמצייל מן הפרעות - ומביא הנגאלוה (דנין ספרא הורח פר"ה, וכן הובא בפס"י "תורתו מנו ל"ג). להנין יודע בעל המסקים את ספר הזרר הקדוש בחבנית "ניששאת תדא" (ירושלמי) הם בשיבת המלגו תפלו עליו כל שלטי הגבורים (שיר השירים ד' ד', ע"ה) עליהם שנים ועומד העלץ כלל יששכר, לכל שלטי הגבורים" (שיר השירים ד' ד', הגבורות ומתקמים אותם, ומיד צאה הנגאלה כ"ב א'.

ולפי זה מתבאר שכל מקרה הרעיש" - "לא אני לטוסר את העולם כולו מן הדיו", על פן פנו בבקשה לראשי הישיבות ולראשי הכוללים, להרשות לכם להקדש שנים עשר דקות בהתחלת כל סדר ללמוד הזוה"ק בשמחה, ונבדאי נסכימו עמכם, כמו ששכר ונודע המציאות בהרבה ישיבות וכוללים ששך עשו, וכידוע דכל דבר שפושדשך כדי שיעלית צריך קודם אתערותא דלמא (ענין ירוש"ה פ"ש על דף ע"ד ע"ב). וכל שמעלית האדירות שצאמרו במעלת הלימוד והקריאה ב"ה"ק הם גם כמי שאינו מכוין כלל לא אשר הוא קורא - נמשלס החולך אל הרופא, אינו צריך להנין ברופא כדי להתפסא. פן הלומו ד"ה"ק הגם שגאל מכוין עצם הלימוד כוחו גדול ועומס "ובהנה בשמים עליותי", ועל ידי פן נגאל במהרה כפרו. כי עת צרה היא ליעקב וממנה יושע - יעקב אבינו ע"ה נקרא אב של שבעים נפש, ושבעים גימטריה סוד - דע"י לימוד התורה - ששיא מדתו של יעקב אבינו ע"ה, ובכרס זרר"ק - נקנה נקרא אב של שבעים נפש, ועל שבעים אמות העולם - ועוד כידוע יעקוב בעל איותו כזה: יוד"ע ק"ר ו"ב"ת גימטריה 770 - שהשנה שתי"ר - וממנה - מנח סג"ל לימוד הסוד יושע תשועת עולמים (ספר ד"ד נבדו"ח) - זקרו! גידנו הדבר! - "הלא את קטן אתר בעיניך ראש כשטי ישראל אהר", והקלש אימר גבור אני, ויתקיים בן פסוק"י תשטי יתה! אלה וקציער לנו עצום אני ר בעתה אשישנה" (שבעה ס"ב כ"ב א'.

אנו וזקוקים לחמי שמיא ויש כמעט אחד וחצי ביליון ענבים ששכלם רוצים לחסל את חמש עשרה מליון יהודים, ולכן אנו בנחויים שאם ילמדו את הזוהר הקדוש בכל יום ויום יום כח 12 דקות, ויגמרו כל הזוהר בשנה אחת, בניו"ח יצילו מהקבל משיח, כמו שהקבטי בני שמעון פן יתיאי **שספסא דא יפקו מן גלותא.**

1) תורת הסוד הוא תורה לשמה, (ראו יוספס ב"א), וכמו שהמגיד למרן הבית יוסף: את תבע עמים בחכמת הקבלה, אפתח לך בה תדביקו ריון טימיון דלא ידע יתהוה פן יש. (שיר השירים פ"א ס"א) - ויו ילצמא דאנו אטימיון לבא טימיון ענינו דלא מסתפיל בניו דארוייתא. (הר חלק א' דף כ"ח) - אינו צדבנו לארוייתא יבשה, ולא בעאו לאשתדלא בחכמא דשדלה. דגרמינו דאשתלג בנינו דחכמא דארי"ר מיתה, ואשתארת ב"י בישא, ויו ילון דגרמינו ענייתא ורחבא וביה והרג ואבדו בצלמיה. (תורתו מנו ל"ג).

פעולות השוק בספר הזרר בקצרה:

- מסבך גאלת ישראל בחמים
- מפסל דורות פשוט
- זוכה לטהר ולקדש את ששמו ושאייר ונתוהי באור הפלא ומנוכח מפל סגי ופנס
- עד שמשפחה לנצח
- מרויח מעצו כל המסתגרים ויזר הרע
- ישפר מספרים נעים געוילם כזה ועולמם כהא.
- יצא מלחאות רעות ממדות רעות.
- הבי הוא תהומות את השם שיש כחול לפשוט נסים.
- יזהר לחזות בנעם השם
- נצל ממטוס חלב ויחפר כל האון ללב מאיר ומינו.
- זוכה לכיבן את למוחו ומתקנס בידו.
- למוד ספסר הזרר הקדוש עליוו
- והלשעיל לקמוסם מעליוו ולהקטיל מעל דנים.
- "בזאי הוא רבי שמעון ליסמר עליו בשעת דחסק", שובדות שלומדים בספרו על התנא האלקי בני שיעור רבי יוחאי ז"ל, וישע בכל הנצרך לנו.
- תבה "רפואתי" של חוקר הבימטריא (הח"י) מנבנו שמעון רבי יוחאי (הח"י) בכוחו מנשכת רפואה לאדם.
- ועל ידי זה אשפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות נשבי"י שהעוסק בתורתו וזכה בסיפסא דשמיא לשפע רב רוחני ונשמי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

המשך... אֵל כְּבֹד אֲבִרְךָ הַכּוֹלֵלִים הַחֲשׂוּבִים וְחַוְרֵי הַיְשׁוּבֹת

כולם להקדוש ברוך הוא - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מנות מלאכים עליונים ומקלים אותו, ונכנס לשבעים ועולמות גזוזים (מקראות סודיות), ושלט זוכה בהם שום אדם אחר - ומתחילים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הבנות של מזבחי הכרבים: **המזבחה את הכרבים הוא התקופה הכי הגדול בשנים** פספר; ישמח משנה עולה" בהקדמה כפי הקלה למשה ד"ר ע"ב וז"ל: "מבואר דבורה תרומה דף קכ"ח ע"ב הוא זקאה פְּעִי לַמְדַרְשׁ בְּתַר תִּיבָא וְכִי גִבְיָן דְחֲתִיב לִי כִפְלוּ הוּא כְּבֹד לִי וְדָא אִיהוּ שְׂבָחָא וְיִסְתַּלַּב כִּי יִקְבֵּא דִכְבִּי"ה יתיר מִשְׂבָּחָא וְאֲחֵרָא וְכִי וְעַל דָּא בְּאֲרֵחוֹ וְכִי הִשִּׁיב מַעוֹן וְחַבְתוּ בְּרִיתִי הַיְתָה אִתּוּ הַמִּיּוֹם הַיְשׁוּבֹת וְעִישִׁי בְּדִ" כִּסִּי ע"א פְּמָה הַכְּפִלוּ שֶׁם שֶׁם בְּתוֹרִים זְכוֹת הַצְּדִיקִים שְׂפִחוּרִים יִשְׁעֵיהֶם הַתְּשׁוּבָה.

וכן שמעתי מאמרו"ל אֵשֶׁר סֵפֶר לו מוֹזְלָה אֵין שְׁפַעֵם אַחַת נִקְבְּשׁוּ עֲבוֹלֹם הַעֲקֻלוֹן רש"י ז"ל אֵין הֵרֵב הַקְּדוֹשׁ ר' אִיִּצְקָל מְדַרְשָׁא בִּיאִיטִשׁ וְשָׂאֵל רש"י ז"ל וְכִי אֵין מְזַמֵּן אֵיהָ זְכוֹת מַעֲזָה יֵשׁ לו לְכַנּוֹת הֵרֵב הַקְּדוֹשׁ ר' מִיכָל פִּנְצִיד מְסֻרִים מוֹזְאֻטְשׁוֹב מֵה שְׁמֻעָה שְׂמֻרְעוּיָן בְּכָל הַעוֹלָמוֹת עִם בְּנֵי הֵרֵב הַנִּלְוֵי וְהַשִּׁיב לו ר' אִיִּצְקָל הַנִּלְוֵי אֵין שְׂלוֹמֵךְ תוֹרָה לְשִׁמְחָה, וְכֵן אֵין תִּקְרָרָה דַּעְתוֹ שֶׁל רש"י ז"ל וְאָמַר לו עוֹד, שְׁבִנּוּ הֵרֵב לְסַפֵּר אֵת עֲמֻמוֹ בְּתַעֲנִיתִים וּמוֹסִיפִים, וְעַם גָּה לֹא תִקְרָרָה דַּעְתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְאָמַר לו עוֹד אֵשֶׁר תִּרְבֶּה בְּגַמְ"ח וְצִדְקָה, וְיִפְרֹ וְנָתַן לְאֲבִיבִים וְדוֹמָה, וְעוֹל אֵת תִּקְרָרָה דַּעְתוֹ שׁוֹב אִמְרוּ לו שְׂבִיבֵים הַשִּׁיב מַעוֹן וְעִשָׂה הַרְבֵּה עֲצֵלֵי תְּשׁוּבָה עֲבוֹלֹם וְכָהָ נָחַ וְשָׂקֵטָה דַּעְתוֹ שֶׁל רש"י ז"ל, וְנַחַח דַּעְתוֹ הַקְּדוֹשָׁה מֵה שְׂמֻרְעִישִׁים אַחַר כָּל לְסַפֵּר דָּאֵת.

שְׂבִיבֵים שֶׁל מַעֲזָה ע"ב
מבני פי מעשה זקאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ונח לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע וזולתו. וכל מה; יכלים להבין איה זכות גדול הוא לאלו שמוקדים וזה"ל וכל הפמלא של מעלה מדברים מהם, שבזכותם נבוצים כל עם ישראל מכל מיני גזרות קשות ונעות, ומקרבין הגאולה, שנוהג בקרבן לראותה.

מיהודי ארבע, 70 שנה של שבנות, ואחר כך תפילי איהם ארדום - האם יש לנו משק מה זה עושה, בזה פעל ורשם נפלא הוא בכל העולמות, וכלם המורים לך.

עשה, הפיכלה מדוע באים וחותפים ומגנדיים ללמוד לע"ג, לזכות, להרפיש, לשמחה ששתעלה יפה; - ממוסות לתת ברכון, או איהן מוקדת שלא יפגעו ממנה כלום, חלק זוכר ותקופה זוכר במחיר מצחיק - ותשמח כל מיני בעולם הזה ויודיא בעולם הבא. וכן יזרו אוהבן לעד לטובה הזה ויבא, כל הקרובים, וגם הפלאכים בשמיים ששתעלה טוב בצדן, ורבי שמעון בר יוחאי ז"ע עצמו יברך אותך ויודה לך על כך - נו יש עוד מה לחשוב - צריך רק לשים ומאמר חז"ל, "אם קמע כך מגול נח משכחו לבית המדרש אם אכן הוא נמוח אם ברזל הוא מהפוצץ". נסה ותינוח אכן לכן מסתיר ומדבר, ומתהלך לאבינו ששמיים.

וכן גדלת לימוד הוה"ק נחם בתו חשק עצום עד זכר שמעורר ומקור קלי צדק אשר ברשותם קדי לזכות ולזכות את כלל ישראל, ונקמו בעוונתם "בזו פרו בוזו וזה" - כי מה נחשב סוף וזהם - כנגד הצער של שכירתה בגלותה, ומה גם ששל יד; וה נחשיבם הקלפות ומתפסלים הגזרות - וכלם מוכן לו עצמו לאצלה השלימה, כמו שהבטיחין "במחיר כרובי לטוב" - "בספקא דא יפקומו מן גלותא וקרא"ת, וזכותו מזכי הכרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להכשחות הגדולות של ההש"י (דבור תרומה כ"ח).

אמר בני שמעון ויחאי ז"ע: מעיד אני עלי שמים וארץ, שקל המזבח את הכרבים [בהפעת לימוד הורה הקדושה] מתעלה בשלש מעלות מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות השמיעה - עושה מתת רוח ועליו להשם יתברך - שמעית את כל העולם שלא יתרח, ומרבה שלום ושל זה מבטיח לו הרשבי"י, זוכה לראות כלם לבניו - זוכה לשירותי בעולם הזה - זוכה לעולם הבא - אין שום אדם שיכול להזיז ויחזק לו - וכן לשנים פשר שערני גו עזו - ואין מוחך גידו, שמעיינים עליו שפע ברכה והצלחה לו בקדושת ענייניו של וילועו עד סוף כל הדורות - הקדושה ברוך הוא והרשבי"י מברכים אותם בכל הברכות שתבדכן בהם אברהם אבינו, שגם הוא סרב את

ב"ה, ישראל קדושים הם, ואחד טיפול אלי לפני שבויעם שפשה וארגו כבר אלקי סימיו וזהו השבוע, ואחד טיפול אלן בן שבועו שערב שרופה האבות אלקי אשר זוכר בסוד האלקי לך שלמה, וזכרון זה נזכר מהר לזמנא ושלמי. והאמת יש לי תכנית שמה אלה שיכולים בכל לארגו השיעורי זוכר בצלפיים ורוביות ומי שרופה להיות שפת יתקשר אלינו.

עגן כפול ושמחה מרובה לחזות ולראות אין שמאות אלפי ישראל ומתארגנים למפעל הווה העולמי, וחרתו על דגליהם "בצתי לד לבדו" (ראה בספר הפתח ליהודה) ובדגל הזה זוגלים על עני ישראל ומתורעים בקול חוצב לבבות אש "מי לד אלי", ומתקמצים סביבם בכל תפוחות ישראל ויאד ד שפשוטו לפסילה ישלשם עדן דבורו דרבי עקבא נמנמא מרמיחא הכפמים באמת לתקוב לבני שמעון בר יוחאי ז"ע וישועים בקוין ונבון ופעלים שמועתי שיעוריהם, וכלם העולם כולו, והמנוני ישראל קדושים, פועם יום יום יהודי, וגמשיכים בעבודות אהבה אהבים לנגל ההפך כי האמת נג נכבשל.

ב"ה שרואים הני כרביי; יקרי ימחינו בני ישראל שיעדיעם היטב את ממאר הקהלת "בכל הבליים אמר קהלת לכל הבלי" - ומתם כהני וצולו לצדע של מהות"ל, "כל אכל כן מועיל" - והעשר אקמייה הוא - לזכות את כלל ישראל פמה שיעור, ולזכות על ידיהם שפוע אור אלקים (וינו גיט מדרשו ד' ע"ט)

פמה מעמדם ומתוקן להכניס מכלא הודם ותפארם, אשר יש מהם ששנו ממות וכל אלהים של סיים - להליקה הנם - מפני שיעדיעם ערן של שעה תורה ביעוד" - ובקרת לימוד הוה"ק שמוקפל לאליהם ולנביות ותתאר לכם איה זכות גדולה של בהם, וכל אחד יכול לזכות בקלות לזכות האלו: שחמשה שקלים לספר - אזה קוה 401 ספרים כרך 505 מ. - אשר למחלשיו - הני מחשב סוכר מעונה כנגד הפסדה. בא וראה אהה מתקבל 401 יהודים וזכיר "מכיל" וקמה מלאכים לאלפים ולקרבתי בכרבים מכת זה. בזכותך יהודי לומד בשבת קורט שעה זכור - אשר וקרבו שנה לימוד פשט ביום - חול לפי כון איש מי, והקשילומד שבתים - מקבל דברים, הסל מלין ופנה וטרותיו כולו, וזהו רק

השיפה - שחפץ על ידי מפעל הורה העולמי - מלמחת מהו

מי יודע אם לא זכות הורה הקדושה היא שמעמדי לנו, והנדרים מדברים בעד עצמם. לטעם כך התגיסנו, "מפעל הורה העולמי" שעל ידי "הכרה מזכי הכרבים", במשנה להשל על מלומדים וצאנך דעו, יהודים מלומדים הקבועים בזרה הקדושה. לאחר עבודה מאמצת העלונו לתקל את הורה לך כניסם 42-12 חדישי השנה, כשכל כך מחלק ללמוד יומי כך בשלמוד 40 - 45 זקות מה הורה ככל יום ויום חורן שנה את ספר הורה. בתי מדנטי, ישיבות וכוללים המקבילים על עצמם את הלימוד היומי, כוללים לקבל חנם את הורה על פי הלומה היומי לזכו הכרבים. מסרתנו להגיע ל-1000 סימיו הור תפנתת הבית דין הגדול שבירושלים משנת תרפ"א. שם חזמנו האנונים הצדקיים בני יחסי; וחסון גו רבי משה, והושע והורא ליב די ציסקי; רבי יוסף חיים וזנגלר אב"ד דקהלת האשכנזים בירושלם; ורש"י, רבי יעקב מאיר מ"ס ראש הכרבים דק"ק ספרדים זצ"ל, ועוד [ראו בעלונים מספר - 28, 12-20]

נצא בקריאה נרגשית ללך אחינו בני ישראל הנמצאים בכל ארץ וארץ עורו והתעוררו להקיא את המלאכה הנקרפת ללמוד היומי מתוך הורה הקדוש. בואו וטילו חלק בקרוב העולם של ישראל, שמועון בר יוחאי יגן עליכם ועליו להושע בתשועת עולמים במהרה כמינוי אמן.

מלמחת העולם השנה, עוד מדינה ועוד אחת נכבשת על ידי היטלר; יחם שמו, אין מי שיכול נגדו. כבר עומד הוא בשערני ארץ ישראל, מלכות הולמים, כלם כרדים מן העומד לראות, מפקדים מפורסו להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים של ויש"ם...

הגאון הצדיק רבי יהודה לייב אשלג זצ"ל יושב בתדרו, קלסמוטו בגדל, כותב ומתרגם, כמאר ומרבי את הורה הקדושה, ידוע ידע את שבת בר שמעון בר יוחאי "בספקא דא יפקומו מלכות", בזכות הורה הקדוש נצא מן הגלות, לכן תרגם את הורה הקדוש ולימוד הקדוש, כדי שכל יהודי, גם פשוטי העם, יוכלו ללמד ולקבין את הורה הקדוש.

לאמר; יגיעה עצומה נמר את הפלאכה והביא את הורה הקדוש לדפוס. באותו הזמן נתבחרו חושבי ישראל שהמלמחה הסתומה, וזמנו של היטלר; יחם שמו לא הוליה, את כל כשם את ארץ ישראל - בזכות הוה"ק.

אחור הספור התרחש כאן בארץ הקדש במדינתה שנה בשנת תשס"ט. מלמחה גדולה, ההמאס משבר טיילי ספאס, מנסה לרדת את היטיילי המרפזי הארץ, ובעקר לבית שטמי, הנה לנפיקם כוהתת הפתרה שהתפרסמה בעתון "חדש" בבית שטמי.

הפלא ופלא הפכו "מפעל הורה העולמי", הפועל בבית שטמי, שקד באותה התקופה על הוצאת הורה על פי העמוד היומי, באותו היום שהרובאי לדפוס י"ב זכרבים של הורה המתקלים לרבי חדישי השנה. באותו היום שהרובאי המלמחת עזר, ובכלל על מלמך מלמחתה בעזה היתה נכסי יסם ומעל לזרן השבע.

וְהִסְתַּר הַזֶּה, וַיִּלְךָ רְאוּבֵן, זֶה צַד הַדְּרוֹם, מִשּׁוֹם כֶּף דְּגָלוֹ בְּדְרוֹם, שֶׁהוּא רֹאשׁ לְשָׁנִים עֶשֶׂר הַתְּחוּמִּים, וְהִשְׁקֵתוּ שֶׁל צַד הַדְּרוֹם לְמִצְאָה עֲלֵה וְתִקְרַבְתָּ לְגַבִּירָה לְכַרְךָ אוֹתָהּ.

מַה כְּתוּב? וַיִּמְצָא הַדּוֹאִים בַּשָּׂדֶה. הֲלֹךְ לְחַפֵּשׂ בְּכָל אוֹתָם הַגְּנוּזִים שְׁלֵה, וַיִּמְצָא בַּשָּׂדֶה הַזֶּה אוֹתָם הַדּוֹדָאִים, וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רֵיחַ, וְאוֹתָם שְׁנֵי כְּרוֹבִים שֶׁהֵם הַתְּקוּנִים שְׁלֵה, לְהַעִיר הַתְּעוֹרְרוֹת לְמַעֲלָה, שֶׁהָרִי בְּכָל אוֹתָם הַתְּקוּנִים שֶׁל הַשָּׂדֶה הַזֶּה אֵין תְּקוּנָה שְׁיִעוּרָר כָּל־פִּי מַעֲלָה, רַק הַכְּרוֹבִים.

מִרְוֵי צַד הַדְּרוֹם מִתְעוֹרָר אֲלֵיהָ לְמִצְאָה עֲלֵה לְכַרְךָ אוֹתָהּ? בִּימֵי קָצִיר חֲטִיִּם, בְּזִמְנָה שֶׁמִּתְחַלֶּקֶת חֶלֶק שְׁלָל לְאוּכְלוֹסִיָּה, וְכָל קוֹצְרֵי הַשָּׂדֶה. מִיָּד - וַיָּבֵא אוֹתָם אֶל לֶאֱהָ אֱמוֹ. מַעֲלָה רֵיחַ וְהַתְּעוֹרְרוֹתָם לְעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, הַעוֹלָם הַנִּכְסָה, מִשּׁוֹם שֶׁמְעִיר ^[וְשִׁיעוּר] בְּרֻכּוֹת לְעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן. וַיִּבְאֶשֶׁר מִתְבָּרְכַת, אוֹתָם הַדּוֹדָאִים לִוְקָחִים וְנוֹתְנִים לְכָל הַעוֹלָמוֹת, שֶׁכְּתוּב הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רֵיחַ וְעַל פְּתֻחֵינוּ כָּל מְגִדִּים. כַּאֲשֶׁר הֵם נִתְּנוּ רֵיחַ, אוֹתוֹ הָרֵיחַ לִוְקָח אוֹתוֹ צַד הַדְּרוֹם לְהַתְּעוֹרָר לְעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן. מִיָּד - עַל פְּתֻחֵינוּ כָּל מְגִדִּים, וְכָל טוֹב לֹא חֹסֵר ^[וְהַכֵּל] מִהַעוֹלָם.

הַעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן לֹא מִתְעוֹרָר לְעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, אֲלֵא כִּשְׂאוֹתָם הַדּוֹאִים נוֹתְנִים רֵיחַ לִיְמִין. כִּינֵן שֶׁהֵם נוֹתְנִים רֵיחַ לִיְמִין, וְהַיְמִין מִתְעוֹרָר לְעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, מִיָּד

הַעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן מִתְעוֹרָר לְשֶׂאל מַה שְׁצָרִיךְ. מַה כְּתוּב? וַתֹּאמֶר רַחֵל אֶל לֶאֱהָ תִּנִּי נָא לִי מִדּוֹדָאֵי בְּנֵךְ. תֵּן לִי בְּרֻכּוֹת מֵאוֹתָהּ הַהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל אוֹתָם הַדּוֹדָאִים שֶׁמִּתְעוֹרָר לְצַד הַיְמִין. אֲזִי הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן בְּשִׂמְחָה, בְּשִׂעֲשׂוּעַ, מְשִׁיב אֲלֵיהָ, וְאוֹמֵרֶת הַמַּעַט קִחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, כִּאֲם אֶל בַּתָּהּ. וְאִם כֵּן, בַּעֲלָה שֶׁל הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן הוּא יַעֲקֹב? לֹא כֵּן, אֲלֵא תְּשׁוּקַת הָאֵב תְּמִיד אֵינָה אֲלֵא

וְסִתְרָא דָא, וַיִּלְךָ רְאוּבֵן, דָּא סְטְרָא דְדְרוֹם. בְּגִין כֶּף דְּגַלְיָה בְּדְרוֹם, דְּאִיהוּ רִישָׁא לְתִרְסַר תְּחוּמִין, וְתִיאוּבְתִיָּה דְסְטְרָא דְרוֹם, לְאַשְׁכְּחָא עֵילָה וְתִקְרֹבָא לְמִטְרוּנִיתָא לְכַרְכָּא לָהּ.

מַה כְּתוּב, וַיִּמְצָא הַדּוֹאִים בַּשָּׂדֶה, אֲזַל לְחַפֵּשׂא בְּכָל אֵינוֹן גְּנוּזִין דִּילָהּ, וְאַשְׁכַּח בְּהַאי שְׂדָה אֵינוֹן הַדּוֹאִים, וְעַלֵּיָּהּ אוֹתָמָר (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רֵיחַ, וְאֵינוֹן תְּרִין כְּרוֹבִים, דְּאֵינוֹן תְּקוּנִין דִּילָהּ, לְאַתְעָרָא אֲתַעְרוּ לְעֵילָה, דְּהָא בְּכָל אֵינוֹן תְּקוּנִין דְּהַאי שְׂדָה, לִית תְּקוּנָא דִּיתַעַר לְגַבִּי עֵילָה, כִּי כְּרוֹבִים.

סְטְרָא דְרוֹם אֵימְתִי אֲתַעַר לְגַבְּהָ, לְאַשְׁכְּחָא עֵילָה לְכַרְכָּה לָהּ. בִּימֵי קָצִיר חֲטִיִּם, בְּזִמְנָא דְפְּלִיגַת חוּלְקָא שְׁלָלָא לְאוּכְלוֹסִיָּה, וְכִלְהוּ חֲצִירֵי חֶקְלָא. מִיָּד וַיָּבֵא אוֹתָם אֶל לֶאֱהָ אֱמוֹ, סְלִיק רֵיחָא, וְאַתְעָרוּ דְלַהוֹן לְגַבִּי עֲלָמָא עֲלָהּ, עֲלָמָא דְאַתְפְּסִינָא, בְּגִין דְאַתְעַר (ג"א דִּתַּעַר) בְּרַכָּאן לְעֲלָמָא תַּתְּאָה.

וְכַד אֲתַבְּרָא, אֵינוֹן הַדּוֹאִים נִקְטִין וְיִהְיִין לְכָל עֲלָמִין, דְכְּתוּב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רֵיחַ וְעַל פְּתֻחֵינוּ כָּל מְגִדִּים. כִּי אֵינוֹן נִתְּנוּ רֵיחַ, הַהוּא רֵיחָא נְקִיט לִיָּה סְטְרָא דְרוֹם לְאַתְעָרָא לְגַבִּי עֲלָמָא עֲלָהּ, מִיָּד עַל פְּתֻחֵינוּ כָּל מְגִדִּים, וְכָל טוֹבָא לֹא חֹסֵר (ס"א מְבֵלָא) מַעֲלָמָא.

עֲלָמָא תַּתְּאָה לֹא אֲתַעַר לְגַבִּי עֲלָמָא עֲלָהּ, אֲלֵא כִּד אֵינוֹן הַדּוֹאִים יְהִיִין רֵיחָא לִיְמִינָא, כִּינֵן דְּאֵינוֹן יְהִיִין רֵיחָא לִיְמִינָא, וְיִמִּינָא אֲתַעַר לְגַבִּי עֲלָמָא עֲלָהּ, מִיָּד עֲלָמָא תַּתְּאָה אֲתַעַר לְשֶׂאֱלָא מַה דְּאַצְטְרִיךְ. מַה כְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית ל) וַתֹּאמֶר רַחֵל אֶל לֶאֱהָ תִּנִּי נָא לִי מִדּוֹדָאֵי בְּנֵךְ. הֵב לִי בְּרַכָּאן מִהַהוּא אֲתַעְרוּ. דְּאֵינוֹן הַדּוֹאִים דְאַתְעַר לְגַבִּי סְטְרָא יְמִינָא.

כִּינֵן עֲלָמָא עֲלָהּ בְּחֻדְוָה, בְּשִׂעֲשׂוּעַ, אֲתִיב לְגַבְּהָ, וְאַמְרַת הַמַּעַט קִחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, כִּאֲמָא לְגַבִּי בְּרַתָּא. וְאִי הֲכִי

הַעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן מִתְעוֹרָר לְשֶׂאל מַה שְׁצָרִיךְ. מַה כְּתוּב? וַתֹּאמֶר רַחֵל אֶל לֶאֱהָ תִּנִּי נָא לִי מִדּוֹדָאֵי בְּנֵךְ. תֵּן לִי בְּרֻכּוֹת מֵאוֹתָהּ הַהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל אוֹתָם הַדּוֹדָאִים שֶׁמִּתְעוֹרָר לְצַד הַיְמִין. אֲזִי הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן בְּשִׂמְחָה, בְּשִׂעֲשׂוּעַ, מְשִׁיב אֲלֵיהָ, וְאוֹמֵרֶת הַמַּעַט קִחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, כִּאֲם אֶל בַּתָּהּ. וְאִם כֵּן, בַּעֲלָה שֶׁל הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן הוּא יַעֲקֹב? לֹא כֵּן, אֲלֵא תְּשׁוּקַת הָאֵב תְּמִיד אֵינָה אֲלֵא

כְּלָפֵי הַבַּת הַזֶּה, וְשֵׁי אֵלֶּיךָ שֶׁהַבַּת הַזֶּה
אֶהְיֶה אֵלֶיךָ תָּמִיד, מִשּׁוּם
שֶׁהִיא בַת יְחִידָה בֵּין שְׁשֵׁה בָּנִים,
וְלִכְל אֹתָם שֵׁשֶׁת הַבָּנִים חָלַק
לָהֶם חֻלְקִים וְאוֹצְרוֹת וּמִתְנֻחֹת,
וְלָהּ לֹא חָלַק, וְאֵין לָהּ יָרֵשָׁה
כְּלוּם, וְעַל כֵּן זֶה הוּא מְשַׁגְּחֵם
בָּהּ בַּתְּשׁוּקָה וְאַהֲבָה יוֹתֵר מִן
הַכֹּל.

בְּאַהֲבָה שְׁלוֹ הוּא קוֹרָא לָהּ בַּת.
לֹא הִסְפִּיק לוֹ זֶה, וְקָרָא לָהּ
אֲחוֹת. לֹא הִסְפִּיק לוֹ זֶה, קָרָא לָהּ
אִם בְּשֵׁם אִמּוֹ. לֹא הִסְפִּיק לוֹ זֶה,
קָרָא לָהּ בְּשֵׁמוֹ, שִׁכְתוּב וְהַחֲכָמָה
מֵאֵין תַּמְצָא, חֲכָמָה וְדָא. וְעַל כֵּן
הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן אוֹמְרֵת לָהּ,
הַמְעַט קַחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, שִׁכְל
אֶהְיֶה נִמְשָׁכָה לְךָ אֲלֵיךְ וְעַל זֶה,
בְּשַׁעֲשׁוּעַ וְאַהֲבָה הָאֵם אֵל הַבַּת.
מָה הִיא מְשִׁיבָה? לִכֵּן יִשְׁכַּב
עִמָּךְ הַלְּיָלָה. בְּכָל מְקוֹם לִכֵּן הִיא
שׁוֹבְעָה. יִשְׁכַּב, מָה זֶה יִשְׁכַּב?
אֵלָּא שִׁכִּיבָה בְּכָל מְקוֹם הִיא
תְּקוּן הַנִּקְבָּה לְזָכֹר לְהַכְנִיס בָּהּ
צִיּוּר שֶׁל כָּל הָאוֹתִיּוֹת. וְזֶהוּ
יִשְׁכַּב, י"ש כ"ב. י"ש זֶהוּ הָעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן, [כ"ב סוד] הַסּוּד שֶׁל
הַתּוֹרָה, נִקְדָּה טְמִירָה
שִׁמְתְּעוֹרְרִים אֵלֶיךָ כ"ב אוֹתִיּוֹת.
וְזֶהוּ יִשְׁכ"ב. י"ש - הָעוֹלָם הַבָּא,
שִׁכְתוּב (מְשַׁלֵּי א) לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי
יִשׁ. כ"ב - נִקְדָּה עֲלִיּוֹנָה
שִׁמְכִינִסָּה כָּל כ"ב הָאוֹתִיּוֹת,
הַסּוּד שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. וְזֶהוּ יִשְׁכַּב.
לֹא כְּתוּב יִשְׁכַּב עִמָּךְ יַעֲקֹב, אֵלָּא
יִשְׁכַּב עִמָּךְ, אוֹתוֹ הַטְּמִיר שְׂרָאִי
לְהַתְּעוֹרֵר אֲלֵיךְ, וְהַכֹּל
בְּהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל אוֹתָם [שְׁלָם]
דְּדָאִים, וְהַכֹּל כְּתוּב בְּאַהֲבָה.
וַיִּבֵּא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדֶה בְּעָרֵב.

כְּעֵלָּה וְעֵלְמָא עֵלְאָה יַעֲקֹב אִיהוּ. לֹאוּ הִכִּי, אֵלָּא תִּיאוּבְחָתָא
דְּאֵבָא תְּדִיר, לֹאוּ אִיהוּ, אֵלָּא לְגַבֵּי בְּרַתָּא דְנָא, (דְּאִיחָה) דְּהָאִי
בַת, רַחֲמֵי דִילִיָּה לְגַבֵּה תְּדִיר, בְּגִין דְּאִיחָה בַת יְחִידָאָה בֵּין
שִׁית בָּנִין, וְלִכְל אֵינּוּן שִׁית בָּנִין, פְּלִיג לִוּן חוֹלְקִין וְנִבְזִיזִין
וּמִתְנַן, וְלָהּ לֹא פְּלִיג, וְלִית לָהּ יוֹרְתָא כְּלוּם, וְעַל כֵּן דָּא,
אִיהוּ אֲשַׁגַּח בָּהּ בְּתִיאוּבְחָתָא וְרַחֲמֵי וְתִיר מִכְּפֵלָא.

בְּרַחֲמֵי דִילִיָּה קָרָא לָהּ בַת, לֹא סְפִיק לִיָּה דָּא, וְקָרָא לָהּ אֲחוֹת,
לֹא סְפִיק לִיָּה דָּא, קָרָא לָהּ אִם בְּשׁוּם אִמִּיָּה, לֹא סְפִיק
לִיָּה דָּא, קָרָא לָהּ בְּשִׁמְיָה, דְּכַתִּיב, (אִיּוֹב כח) וְהַחֲכָמָה מֵאֵין
תַּמְצָא, חֲכָמָה וְדָא. וְעַל דָּא, עֵלְמָא עֵלְאָה אֲמַרְתָּ לְגַבֵּה,
הַמְעַט קַחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, דְּכָל רַחֲמֵי דִילִיָּה אֲתַמְשֵׁךְ לְךָ לְגַבְךָ
וְעַל דָּא. בְּשַׁעֲשׁוּעַ וְרַחֲמֵי אוֹיְמָא לְגַבֵּי בְּרַתָּא.

מָה אֲתִיבַת אִיחָה, (בְּרַאשִׁית ל) לִכֵּן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלְּיָלָה. בְּכָל
אֲתֵר, לִכֵּן, שׁוֹבְעָה אִיחָה. יִשְׁכַּב, מָהוּ יִשְׁכַּב. אֵלָּא
שִׁכִּיבָה כְּכָל אֲתֵר תְּקוּנָא דְנוֹקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא, לְאֵעֲלָא בָּהּ
צִיּוּרָא דְאֲתוּוֹן כְּלָהּ, וְדָא אִיהוּ יִשְׁכַּב, י"ש כ"ב. י"ש דָּא
אִיהוּ עֵלְמָא עֵלְאָה, (ס"א כ"ב רזא) רְזָא דְאוֹרִיָּתָא נְקוּדָה
טְמִירָא, דְּאֲתַעֵר לְגַבֵּה כ"ב אֲתוּוֹן, וְדָא הוּא יִשְׁכַּב, י"ש
עֵלְמָא דְאֲתִי, דְּכַתִּיב, (מְשַׁלֵּי ח) לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יִשׁ. כ"ב
נְקוּדָה עֵלְאָה דְאֵעִיל כָּל כ"ב אֲתוּוֹן. רְזָא דְכָל אוֹרִיָּתָא. וְדָא
הוּא יִשְׁכַּב, יִשְׁכַּב עִמָּךְ יַעֲקֹב לֹא כְּתִיב, אֵלָּא יִשְׁכַּב עִמָּךְ.
הַהוּא טְמִירָא דְאֲתַחֲזִי לְאֲתַעֲרָא לְגַבְךָ, וְכֵלָּא בְּאֲתַעֲרֵי דְאֵינּוּן
(דְּכּוּלְהוּ) דְּדוּדָאִים, וְכֵלָּא כְּתִיב בְּרַחֲמֵי.

(בְּרַאשִׁית ל) וַיִּבֵּא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדֶה בְּעָרֵב. וַיִּבֵּא יַעֲקֹב, דָּא
תַּפְאָרַת קְדִישָׁא, מַהְהוּא שְׂדֵה דְנִקִּיט כָּל בְּרַכָּאן, דְּכַתִּיב בֵּיהּ
(בְּרַאשִׁית כז) אֲשֶׁר בָּרְכוּ יִי. בְּעָרֵב, אִמָּאֵי בְּעָרֵב, אֵלָּא בְּעָרֵב,
דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית כד) וַיֵּצֵא יַצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֶה לְפָנוֹת עָרֵב.
בְּזִמְנָא דְאֲתַעֲרַר יַצְחָק אֲבִיו לְגַבֵּי הָאִי שְׂדֵה, וְנִקִּיט לִיָּה, דְּהָא
יַצְחָק לֹא אֲתַעֲרַר לְגַבֵּי הָאִי שְׂדֵה, בְּיַוֵּן דְּאִסְתַּלַּק יַעֲקֹב מִתְּמַן

וַיִּבֵּא יַעֲקֹב - זֶה תַּפְאָרַת קְדוּשָׁה, מֵאוֹתָהּ הַשָּׂדֶה שְׁלוֹקַחַת אֶת כָּל הַבְּרִכּוֹת, שִׁכְתוּב בּוּ אֲשֶׁר בָּרְכוּ
הָ. בְּעָרֵב, לְמָה בְּעָרֵב? אֵלָּא בְּעָרֵב שִׁכְתוּב (בְּרַאשִׁית כד) וַיֵּצֵא יַצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֶה לְפָנוֹת עָרֵב. בְּזִמְנָן
שֶׁהַתְּעוֹרֵר יַצְחָק אֲבִיו לְשָׂדֶה הַזֶּה וְלִקַּח אוֹתוֹ, שֶׁהָרִי יַצְחָק לֹא מִתְּעוֹרֵר לְשָׂדֶה הַזֶּה. בְּיַוֵּן שֶׁהַסְּתַלַּק

יעקב משם בערב, השאיר את השדה הזו ליצחק אביו, והוא עלה באותו הזמן למעלה.

מה כתוב? ויצא לאה לקראתו. האם העליונה, לכן היחידה. ותאמר אלי תבוא, תחת כנפי, לברך אותך ולהרוות אותך בתפנוקים ועדונים עליונים. הנה עת רצון וענג לתת לך נחת רוח עליונה לאותה השדה טרם שישרף בחזק של יצחק.

בין שלקחה את יעקב תחת כנפיה, אז וישכב עמה בלילה הוא. הוא - שנסתר מן הכל. הוא - שכל הברכות וכל הקדשות יוצאות משם. לא כתוב יעקב, אלא הוא, מי שראוי להתעורר אליה.

וטרם מזמן אליה תחת כנפיה, מי שלקח אותם הקדושים [הקדשות] והברכות, לא מתמלא מהנקה הטמירה, העולם העליון ההוא. ועל פן הדודאים מעוררים הכל, והכל כמו שסוד עליון. ראובן, מה זה ראובן? הקדוש ברוך הוא שם שמות בארץ, שכתוב (תהלים מז) לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ.

ויקח לו מקל לבנה וגו'. משנה. הרצון של המעשה, קשרי האמונה, קול הקול של הקולות, מתעורר מפעלה למטה. אנו היינו פתוחי עינים. הגלגל סובב מפעלה לכמה צדדים, קול של נעימות התעורר. התעוררו ישנים נרדמים ששנה בנחיריהם, ולא יודעים ולא מסתכלים ולא רואים, אטומי אונים, ככדי לב, ישנים ואין יודעים, התורה

עומדת לפנייהם ולא משגיחים ולא יודעים במה מסתכלים, רואים ולא רואים. התורה מרימה קולות: הסתכלו טפשים, יפתחו העינים ותדעו. אין מי שישגיח, אין מי שיפריז אוננו. עד מתי תהיו בתוך החשכה של רצונכם? הסתכלו לדעת, ויתגלה לכם האור המאיר.

בערב, שביק האי שדה ליצחק אביו, ואיהו סליק בההוא זמנא לגבי עלא.

מה כתיב, (בראשית ל) ותצא לאה לקראתו. אמא עלאה לגבי ברא יחידא. ותאמר אלי תבוא, תחות גרפאי לברכא לך, ולרוואך לך בתפנוקין ועדונין עלאין. הא עידן רענא וענונא למיהב לך נייחא דרוחא עלאה, לגבי ההוא שדה, עד לא ותוקד בתוקפא דיצחק.

כיון דנקטא ליעקב תחות גרפאה, כדיון (שם) וישכב עמה בלילה הוא. הוא, דסתים מפלא, הוא. דכל ברכאן וכל קדושין נפקי מתמן. יעקב לא כתיב אלא הוא. מאן דאתחזי לאתערא לגבה.

ועד דלא זמין לגבה תחות גרפאה, מאן דנקיט אינון קדישאן (קדישאן) וברכאן לא אתמלי מנקודה טמירא, ההוא עלמא עלאה. ועל דא דודאים מתערי כלא, וכלא בגוונא דרזא עלאה. ראובן מאי ראובן, קדשא בריה הוא שוי שמחה בארעא, דכתיב (תהלים מז) לכו חזו מפעלות יי אשר שם שמות בארץ.

ויקח לו יעקב מקל לבנה וגו', (בראשית ל) מתניתין, רעוהא דעובדא, קטרי דמהימנותא, קל קלא דקליא אתער מעילא לתמא, אנו פתיחין עיינין הוינו. גלגלא אסחר מעילא לכמה סטרין, קל נעימותא אתער. אתערו ניימין דמיכין דשינתא בחוריהון, ולא ידעי ולא מסתכלן, ולא חמאן. אטימין אודנין, ככדיון דלכא, ניימין ולא ידעין. אורייתא קיימא קמיהו, ולא משגיחין ולא ידעי במה מסתכלן, חמאן ולא חמאן. אורייתא רמאת קלין אסתכלו טפשיין, פתחו עיינין, ותנדעון. לית מאן דישיגח, ולית מאן דירכין אודניה, עד מה תהוון בגו חשוכא דרעותיכו. אסתכלו למנדע, ואתגלי לכו נהורא דנהיר.

עומדת לפנייהם ולא משגיחים ולא יודעים במה מסתכלים, רואים ולא רואים. התורה מרימה קולות: הסתכלו טפשים, יפתחו העינים ותדעו. אין מי שישגיח, אין מי שיפריז אוננו. עד מתי תהיו בתוך החשכה של רצונכם? הסתכלו לדעת, ויתגלה לכם האור המאיר.

בזמן שיַעֲקֹב הַשְּׁלָם, מתוך
הצָרָה שֶׁל הָאָרֶץ וְרִשׁוֹת אַחֲרָת,
בְּתוֹךְ דְּרָגוֹת זְרוֹת דְּחָה אֶת פְּלָם,
וּבְחֵר חֵלֶק גּוֹרְלוֹ וְנִתְּלָתוֹ, הָאֹר
מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁכָה, חֲכָמָה מִתּוֹךְ
הַטְּפָשׁוֹת, וְכַבֵּד אֶת רַבּוֹנוֹ,
כְּשֶׁהִיָּה עוֹמֵד בְּתוֹךְ הַרְשׁוֹת שֶׁל
אֵל זָר. עַל כֵּן כְּתוּב (ישעיה כט) לֹא
עֲתָה יַעֲקֹב וְלֹא עֲתָה פְּנִי
יַחְרֹר.

וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב (בראשית ל), בְּחֵר לוֹ
לְחֵלְקוֹ וְלִגְוָרְלוֹ, מִקָּל לִבְנֵה לַח,
צַד זְמִין, גִּוֵן לְבָן. לַח, הוּא צַד
שֶׁל הַמַּיִם. וְלוֹז, זֶה צַד שֶׁל
הַשְּׂמָל, אֲדָם כְּוָרֵד. וְעַרְמוֹן,
כְּלוּל זֶה בְּזָה. וְכָלֵם אוֹחֵז הַיְמִין
הַלְבָּן בְּצַבְעוֹ וְעוֹלָה בְּהֵם,
שֶׁכְּתוּב מִחֲשָׁף הַלְבָּן, שְׂאָף עַל
גַּב שְׂאוֹחֵז לְשֵׁנֵי הַצַּדִּים, לוֹקַח
כְּלוּל לְצַד זְמִין וְנִתְּחַקַּק
בְּכָלֵם, בְּצַד זֶה וּבְצַד זֶה, אִזּוֹ
נִקְרָא גְבַר שְׁלָם, שְׁלָם בְּכָל.

מָה כְּתוּב אַחֲרָיו? (עו) וְהִיָּה בְּכָל
יַחַם הַצֵּאן הַמְקַשְׂרוֹת וְשֵׁם יַעֲקֹב
אֶת הַמְקַלּוֹת וְגו'. סֵתֵר הַסְּתָרִים
לְחֻכְמֵי לֵב נִמְסֵר. בְּתוֹךְ מַחְנוֹת
עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים יֵשׁ מְדַרְגּוֹת
עֲלִיוֹנוֹת אֱלוֹ עַל אֱלוֹ, אֱלוֹ
פְּנִימִיִּים וְאֱלוֹ לְבַחוּץ. אֱלוֹ
הַפְּנִימִיִּים מִתְחַבְּרִים בְּמִלְךְ
הַקְּדוֹשׁ, וּמִתְחַבְּרִים בְּיִשְׂרָאֵל,
בְּנִים קְדוּשִׁים לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וְאֱלוֹ נִקְרְאוֹת הַצֵּאן
הַמְקַשְׂרוֹת, מַחְנוֹת שֶׁל אֱלוֹ
מְקַשְׂרוֹת, מַעֲלָה וּמִטָּה.

בְּשַׁעֲרֵה שֶׁהַתְּשׁוּקָה שֶׁלָּהֶם לְגַבֵּי
הַזֶּהר הַעֲלִיּוֹן שְׁלֹמְעֵלָה, עֲמוּד
הָאֲמָצְעִי, יַעֲקֹב הַשְּׁלָם לָקַח
אוֹתָם הַמְקַלּוֹת, תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ,
בְּרֵהטִים, מְקוּם וּמוֹשֵׁב, לְהִנָּחַת
הַתְּפִלִּין. וּמִכָּאן לוֹקְחִים אוֹר וְזִי
מִתְּפִלּוֹת וּמַחְנוֹת הַעֲלִיוֹנִים, אֱלוֹ שְׂמֵתִקְשָׁרִים לְמַעֲלָה וּמִתְּפִלּוֹת לְמַטָּה. כִּינֵן שְׂאֵלוֹ לּוֹקְחִים
מִתּוֹךְ הַרְהֵטִים שְׂקֵחוֹת הַמַּיִם, אִזּוֹ אֱלוֹ הֵיךְ מְקוֹרוֹת וּנְבִיעוֹת לְהוֹרִיד לְמִטָּה וְלִתֵּת לְכָלֵם.
וּמִשׁוּם כֵּן הַפְּרִישׁ יַעֲקֹב בֵּין הַמְדַרְגּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת הַקְּדוּשׁוֹת לְמַדְרָגוֹת הָאֲחֵרוֹת שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים,

בְּזִמְנָא דְּיַעֲקֹב שְׁלִימָא, מִגּוֹ עֲאִקוּ דְּאַרְעָא וְרִשׁוֹ אַחֲרָא, בְּגוֹ
דְּרָגִין נּוֹכְרֵאִין דְּחָה לְכֻלְהוּ, וּבְרִיר חוּלֵק עַדְבֵּיה
וְאַחְסֵנְתֵיהּ. נְהוּרָא מִגּוֹ חֲשׂוּבָא, חֲכָמְתָא מִגּוֹ טְפָשׁוּתָא,
וְאוֹקִיר לִיָּה לְמֵאֲרִיָּה כַּד הוּא קָאִים בְּגוֹ רִשׁוּתָא דְּאֵל זָר. עַל
דָּא כְּתִיב, (ישעיה כט) לֹא עֲתָה יַעֲקֹב וְלֹא עֲתָה פְּנִי
יַחְרֹר.

וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב, (בראשית ל) בְּרִיר לִיָּה לְחוּלְקֵיהּ לְעַדְבֵּיהּ, מִקָּל
לִבְנֵה לַח, סְטָרָא דִּימִנָא, גִּוֵן חוּר. לַח, סְטָרָא אִיָּהוּ
דְּמַיִם. וְלוֹז, דָּא סְטָרָא דְשְׂמָאֲלָא, סוּמְקָא כְּוֹרְדָא. וְעַרְמוֹן,
כְּלוּל דָּא כְּדָא. וְכֻלְהוּ אַחִיד יְמִינָא חוּרָא כְּגוּוֹנִיָּה, וְסִלְקָא
כְּהוּ. דְּכְתִיב מִחֲשָׁף הַלְבָּן, דְּאָף עַל גַּב דְּאַחִיד לְתַרִּין סְטָרִין,
נָטַל (ס"א נטח) חוּלְקֵיהּ לְסֵטֵר יְמִנָא, וְאַגְלִיף בְּכֻלָּא, כְּהֵאִי
סְטָרָא וּבְהֵאִי סְטָרָא, כְּדִין אַקְרִי גְבַר שְׁלִים, שְׁלִים בְּכֻלָּא.

מָה כְּתִיב בְּתַרִּיָּה, (עו) וְהִיָּה בְּכָל יַחַם הַצֵּאן הַמְקַשְׂרוֹת וְשֵׁם
יַעֲקֹב אֶת הַמְקַלּוֹת וְגו'. סֵתֵרָא דְסֵתְרִין, לְחֻכְמֵי לְבָא
אֲתַמְסֵר. בְּגוֹ מְשַׁרְיִין עֲלֵאִין קְדִישִׁין אִית דְּרָגִין עֲלֵאִין אֵלִין
עַל אֵלִין, אֵלִין פְּנִימָאִין, וְאֵלִין לְבַר. אֵינּוֹן פְּנִימָאִין
מִתְּקַשְׂרִין בְּמִלְכָא קְדִישָׁא, וּמִתְקַשְׂרִין בְּיִשְׂרָאֵל, בְּנִין קְדִישִׁין
לְקְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֵלִין אַקְרִין הַצֵּאן הַמְקַשְׂרוֹת, מְשַׁרְיִין
דְּאֵינּוֹן מְקַשְׂרוֹת, עֵילָא וְתַתָּא.

בְּשַׁעֲתָא דְּתֵיאּוּבְתָא דְּלוֹן לְגַבֵּי זוּהַרָא עֲלֵאָה דְּלַעֲיָלָא.
עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא, יַעֲקֹב שְׁלִימָא נָטַל אֵינּוֹן
מְקַלּוֹת, תְּפִלִּין דְּרִישָׁא, בְּרֵהטִים, אֲתֵר וְדוּכְתָא, לְדִינְרֵי
תְּפִלִּין. וּמִהֲכָא נָטַלֵי נְהוּרָא וְזִינּוּא, כֹּל חִילִין וּמְשַׁרְיִין
עֲלֵאִין, אֵינּוֹן דְּמִתְקַשְׂרִין לְעֵילָא וּמִתְקַשְׂרִין לְתַתָּא. כִּינֵן
דְּאֵינּוֹן נָטַלִין מִגּוֹ רֵהטִין שְׂקֵחוֹת הַמַּיִם, כְּדִין, אֵינּוֹן הוּוּ
מְקוֹרִין וּמִבְּעוּרִין לְנִתְּחַתָּא לְתַתָּא וּלְמֵיָּהּ לְכֻלָּא.

וּבְגִין כֵּן, אַפְרִישׁ יַעֲקֹב בֵּין דְּרָגִין עֲלֵאִין קְדִישִׁין, לְדְרָגִין
אַחֲרֵינִין, דְּשְׂאָר עַמִּמִּין. כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר, (בראשית ל)

כֹּל הַחִילּוֹת וּמַחְנוֹת הַעֲלִיוֹנִים, אֱלוֹ שְׂמֵתִקְשָׁרִים לְמַעֲלָה וּמִתְּפִלּוֹת לְמַטָּה. כִּינֵן שְׂאֵלוֹ לּוֹקְחִים
מִתּוֹךְ הַרְהֵטִים שְׂקֵחוֹת הַמַּיִם, אִזּוֹ אֱלוֹ הֵיךְ מְקוֹרוֹת וּנְבִיעוֹת לְהוֹרִיד לְמִטָּה וְלִתֵּת לְכָלֵם.
וּמִשׁוּם כֵּן הַפְּרִישׁ יַעֲקֹב בֵּין הַמְדַרְגּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת הַקְּדוּשׁוֹת לְמַדְרָגוֹת הָאֲחֵרוֹת שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים,

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ל) וַיֵּשֶׁתּ לֹו עֲדָרִים לְבֵדוֹ וְלֹא שָׁתֵּם עַל צֹאן לְבָן. (אינו) עֲדָרִים אֶפְרַיִם לִיהָ לְגַרְמִיָּה, דָּלָא יְהֵא לִיהָ חוּלְקָא בְּשַׁאֲרַ עֲמִמִּין, כְּמָה דְאַפְרַיִם לִיהָ, דְרַגִּי דְמַהִימְנוּתָא לְעִילָא, לְחוּלְקַיָּה וְעַדְבֵּיהָ, הִכִּי אֶצְטְרִיף לְאַפְרַשָׁא דְרַגִּין דְּמַשְׁרִינִין קַדִּישִׁין לְתַמָּא, לְקַשְׂרָא לֹון בְּהַדְיָה, בְּאִינוּן הִיכְלִין דְּמִטְרוּנִיתָא.

וַיֵּשֶׁתּ לֹו עֲדָרִים לְבֵדוֹ וְלֹא שָׁתֵּם עַל צֹאן לְבָן. (אינו) עֲדָרִים אֶפְרַיִם לִיהָ לְגַרְמִיָּה, דָּלָא יְהֵא לִיהָ חוּלְקָא בְּשַׁאֲרַ עֲמִמִּין, כְּמָה דְאַפְרַיִם לִיהָ, דְרַגִּי דְמַהִימְנוּתָא לְעִילָא, לְחוּלְקַיָּה וְעַדְבֵּיהָ, הִכִּי אֶצְטְרִיף לְאַפְרַשָׁא דְרַגִּין דְּמַשְׁרִינִין קַדִּישִׁין לְתַמָּא, לְקַשְׂרָא לֹון בְּהַדְיָה, בְּאִינוּן הִיכְלִין דְּמִטְרוּנִיתָא.

וְכַלְהוּ רְשִׁימִין, בְּרִשְׁמֵי דְמַלְכָּא עֲלָאָה. כְּמָה דִּישְׂרָאֵל, רְשִׁימִין לְתַמָּא, בֵּין כָּל שַׁאֲרַ עֲמִמִּין, אוּף דְרַגִּין דְּמַשְׁרִינִין עֲלָאִין, רְשִׁימִין אִינוּן לְחוּלְקַיָּה (דְּקוּדְשָׁא) לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בֵּין כָּל שַׁאֲרַ חִילִין, וּמַשְׁרִינִין עֲלָאִין. וְעַל דָּא בְּרִיר יַעֲקֹב אִינוּן לְחוּלְקַיָּה וְעַדְבֵּיהָ, רְשִׁימִין לְחוּלְקַא (בְּרוּא) דְּמַהִימְנוּתָא, (ס"א) וּבִגִּין כֶּךָ כְּתִיב כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלוֹתָו. יְהוָה עֲלָאָה אִיהוּ בְּרִיר חוּלְקַיָּה וְעַדְבֵּיהָ רֹאָה דְמַהִימְנוּתָא) אוּף הִכִּי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּרִיר לִיהָ, מְכַל שַׁאֲרַ חִילִין וּמַשְׁרִינִין דְּעֲלָמָא.

וְכַלְהוּ רְשִׁימִין, בְּרִשְׁמֵי דְמַלְכָּא עֲלָאָה. כְּמָה דִּישְׂרָאֵל, רְשִׁימִין לְתַמָּא, בֵּין כָּל שַׁאֲרַ עֲמִמִּין, אוּף דְרַגִּין דְּמַשְׁרִינִין עֲלָאִין, רְשִׁימִין אִינוּן לְחוּלְקַיָּה (דְּקוּדְשָׁא) לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בֵּין כָּל שַׁאֲרַ חִילִין, וּמַשְׁרִינִין עֲלָאִין. וְעַל דָּא בְּרִיר יַעֲקֹב אִינוּן לְחוּלְקַיָּה וְעַדְבֵּיהָ, רְשִׁימִין לְחוּלְקַא (בְּרוּא) דְּמַהִימְנוּתָא, (ס"א) וּבִגִּין כֶּךָ כְּתִיב כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלוֹתָו. יְהוָה עֲלָאָה אִיהוּ בְּרִיר חוּלְקַיָּה וְעַדְבֵּיהָ רֹאָה דְמַהִימְנוּתָא) אוּף הִכִּי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּרִיר לִיהָ, מְכַל שַׁאֲרַ חִילִין וּמַשְׁרִינִין דְּעֲלָמָא.

וּמַשְׁרִינִין עֲלָאִין, מְתַפְרָשָׁאן אֵלִין מֵאֵלִין. בְּשַׁעֲתָא דְזִהְרָא דְנִנְרָא בְּנִהִירוֹ דְשְׂכִינְתָא אֲתַגְלִיא, כָּל אִינוּן דְרַגִּין אֲחִרִינִין, אֲתַפְסִפּוּן, וּמִתְעַטְפִּי מֵהוּא זִהְרָא וְלֹא יָכֻלוּ לְקַרְבָּא לְגַבֵּיהָ. וְכָל אִינוּן תְּקוּנִין (ס"א) דְרַגִּין קְדִישִׁין, דְּאִינוּן תְּקוּנָא דִילֵיהָ. בְּשַׁעֲתָא דְאַתְגְלִיא הֵוָא זִהְרָא, מִיַּד תְּדָאן וְסִלְקִין לְאַתְקַרְבָּא בְּהַדְיָה, וְלֹאֲתַקְרָא לְגַבֵּיהָ, וְאִיהוּ כְּהוּ אֲתַתְקַנְתָּ, (אֲתַתְקַן) וְסִתְרָא דָּא (בראשית ל) וְהָיוּ הָעֲטוּפִים לְלֶבָן וְהַקְשׁוּרִים לְעַקֵּב.

וּמַשְׁרִינִין עֲלָאִין, מְתַפְרָשָׁאן אֵלִין מֵאֵלִין. בְּשַׁעֲתָא דְזִהְרָא דְנִנְרָא בְּנִהִירוֹ דְשְׂכִינְתָא אֲתַגְלִיא, כָּל אִינוּן דְרַגִּין אֲחִרִינִין, אֲתַפְסִפּוּן, וּמִתְעַטְפִּי מֵהוּא זִהְרָא וְלֹא יָכֻלוּ לְקַרְבָּא לְגַבֵּיהָ. וְכָל אִינוּן תְּקוּנִין (ס"א) דְרַגִּין קְדִישִׁין, דְּאִינוּן תְּקוּנָא דִילֵיהָ. בְּשַׁעֲתָא דְאַתְגְלִיא הֵוָא זִהְרָא, מִיַּד תְּדָאן וְסִלְקִין לְאַתְקַרְבָּא בְּהַדְיָה, וְלֹאֲתַקְרָא לְגַבֵּיהָ, וְאִיהוּ כְּהוּ אֲתַתְקַנְתָּ, (אֲתַתְקַן) וְסִתְרָא דָּא (בראשית ל) וְהָיוּ הָעֲטוּפִים לְלֶבָן וְהַקְשׁוּרִים לְעַקֵּב.

מִדְרַגּוֹת קְדוּשׁוֹת (ס"א) לְחִלְקוֹן שֶׁל חִלְקוֹ מֵאֲלוֹ הַמְּדְרַגּוֹת שֶׁל שַׁאֲרַ הַעַמִּים, וּבְכָל שַׁרְיָא עֲקִיב בְּרִיף יַעֲקֹב קְדוּשׁוֹ (כְּבוֹר שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא לְחִתְקַרְבָּן), וְעַל זֶה קְדוּשׁ בְּרִיף הוּא כְּתִיב בַּתּוֹרָה, אָמוּנָה שְׁלוֹ, בְּתוֹף צְדָדִי (ס"א) סַתְרִין מִלִּים אֵלוֹ. אֲשֵׁרִי חִלְקוֹ.

וְאֶצְטְרִיף לְכִרְרָא (ס"א) לְכִרְבָּא) וְלֹאֲתַפְרָשָׁא דְרַגִּין קְדִישִׁין (ס"א) לְחוּלְקַיָּה) דְּחוּלְקַיָּה. מֵאִינוּן דְרַגִּין דְּשַׁאֲרַ עֲמִמִּין, וּבְכָלֵא אֶצְטְרִיף יַעֲקֹב קְדִישָׁא (ס"א) בּוּקְרָא דְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַתְקַרְבָּא) וְעַל דָּא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא כְּתִיב בְּאִרְיִיתָא, מַהִימְנוּתָא דִילֵיהָ, כְּגוֹ סִטְרִי (ס"א סַתְרִי) מְלִיץ אֵלִין. זַפְאָה חוּלְקַיָּה.

וְיַעֲקֹב הֵלֵף לְדַרְכוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. (בראשית לב)

מִדְרַגּוֹת קְדוּשׁוֹת (ס"א) לְחִלְקוֹן שֶׁל חִלְקוֹ מֵאֲלוֹ הַמְּדְרַגּוֹת שֶׁל שַׁאֲרַ הַעַמִּים, וּבְכָל שַׁרְיָא עֲקִיב בְּרִיף יַעֲקֹב קְדוּשׁוֹ (כְּבוֹר שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא לְחִתְקַרְבָּן), וְעַל זֶה קְדוּשׁ בְּרִיף הוּא כְּתִיב בַּתּוֹרָה, אָמוּנָה שְׁלוֹ, בְּתוֹף צְדָדִי (ס"א) סַתְרִין מִלִּים אֵלוֹ. אֲשֵׁרִי חִלְקוֹ.

וְיַעֲקֹב הֵלֵף לְדַרְכוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. מִשְׁנֵה. חֲזָקִי הַשְּׂרִים וְקוֹפִים מְלַמְעֵלָה, וְלֵהִט הַתְּרִב הַשְּׁנוּנָה מְמַנָּה עַל כָּל (כְּמָה) הַצְּבָאוֹת וְהַמְּחַנּוֹת.

מתניתין, תוקפי דהורמגי, זקיפין מלעילא, ושנא דחרבא דמלהטא ממנא על כל (כ"א כטה) חילין ומשיריין.

ההוא חרבא מלהטא, היא חרבא סומקא. דכתיב, (ישעיה לד) חרב לוי מלאה דם. ההוא חרבא דמליא ביה הפוכא, אינון דמהפכי לכמה גוונין. הוא נשיין, הוא גוכרין, בסטרין סגיאיין, מתפרשין גוונין אתרנין לכמה דרגין.

מסטרא דאילנא דחיי, נפקי אינון דמתיהדי ביהודא בקשורא. קדישין אליו, אשתאבן תדיר מטל השמים, שמייה דאלקים, אתתקין בהו. (כ"א ועל דא אמר משמני הארץ ואחשתקו) בארבע סטרין דעלמא, אתעבידו סמכין דפרסויי. בלהו מרגליטין, שייפין וסמכין, לא מתפרשין לעלמא. מוגו דא שמא, אינון קשורין דיעקב, דכריר לחולקיה. ומתקשרן בשמא דא, בלהו נפקו (בערב).

ויעקב בד נפק למיזל לארחה, לארבע סטרין אקיפו ליה, לארבע זווין דעלמא נטרו ליה, בשעתא קלה אתרגיש מאילנא (כ"א סאתר) לעילא, למיטר אילנא דלתתא, וכדין (בראשית ל) ויאמר יעקב פאשר ראם מחנה אלהים זה. פדין (בראשית ל) ויקרא שם המקום ההוא מחנים.

אמר רבי יהודה, תא חזי, שלמותיה דיעקב, דלא בעא למיזל אלא ברשותיה דלכון, ואי תימא, זמנא אתרא אמאי לא. אלא בגין דחיל יעקב דלא ישבוק ליה, וישתלימו תריסר שבטין בארעא אתרא. ועל דא כיון דתמא דמטא שעמא דבנימן, ברח. כמה דאת אמר, (בראשית לא) ויברח הוא וכל אשר לו. דכיון דאתליד בנימן, אתקשר שכנתא בכלהו שבטין, ונטל ביתא בהו. ויעקב הוה ידע ברוחא דחכמתא, דכד ישתלימו תריסר שבטין, דשכינתא תתקשר בהו, ורחל תמות, ואייה נטלא ביתא.

ותא חזי, הכי אוליפנא, עלמא תמאה, אתחזי ליה ליעקב,

ברוח החכמה, שפאשר ישתלמו שנים עשר השבטים, שהשכינה התקשר עמהם ורחל תמות, והיא נוטלת את הבית.

אותה החרב הלוהטת היא חרב אדמה, שכתוב (ישעיה לד) חרב לה' מלאה דם. החרב הזאת שתלוייה בה ההפוך, הם שמתהפכים לכמה צורות. הוא נשים, הוא גברים, בצדדים רבים, נפרדות הצורות האחרות לכמה דרגות.

מהצד של עץ החיים הם יוצאים, שמתיהדי ביהודא בקשר. אלו הקדושים נשאבים תמיד מטל השמים. השם של אלהים מתתקן בהם. (ועל דא אמר משמני הארץ ונתקו) בארבעה הצדדים של העולם נעשו לעמודי הכפא. כלם מרגליות ואיברים ועמודים, לא נפרדים לעולם מתוך השם הזה, הם הקשרים של יעקב שבוחר לחלקו ונקשרים בשם הזה, כלם יצאו (בערב).

ויעקב, כשיצא ללכת לדרפו, הקיפו אותו לארבעה צדדים. לארבע הזויות של העולם שמרו אותו. בשעה קלה התרגש מהעץ (מהמקום) שלמעלה לשמר את העץ שלמטה, ואז ויאמר יעקב פאשר ראם מחנה אלהים זה. אז ויקרא שם המקום ההוא מחנים.

אמר רבי יהודה, בא ראה את שלמותו של יעקב שלא רצה ללכת אלא ברשותו של לכון. ואם תאמר, בפעם אחרת למה לא? אלא משום שיעקב פחד שלא יעזב אותו, וישתלמו שנים עשר השבטים בארץ אחרת. ועל כן, כיון שראה שהגיעה השעה של בנימין, ברח, כמו שנאמר ויברח הוא וכל אשר לו. כיון שנולד בנימין, נקשרה השכינה עם כל השבטים, ונטלה את הבית עמם. ויעקב היה יודע

ובא וראה, כך למדנו, העולם התפתחן ראוי לו ליעקב כמו שראוי למשה, אלא שלא יכלה עד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

משך רבנו ע"ה הבטיח !

משה רבינו עליו השלום הבטיח: ובגין דעתידיו ישראל "למטעם" מאילנא דחיי; דאיהו ספר הזהר, יקמו ביה מן גלותא ברחמי". פרושי: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים. ובגין יהודי יקר, פער עזר אהרן את הגאולה על ידי למוד זהר הקדוש

אם אתם רוצים לדעת מה יש 1000 גדולי ישראל אומרים על חשיבות למוד הזהר הקדוש גדונו לזקנים ונערים, עזו בספר "אור הזהר" ובספר "תקוני זהר" דף הימי המחקלק לימות השנה דף אחד ליום. להקנות:

חנות "מלכות דוד" - רחוב השומר 74 בני ברק
או: "מפעל הזהר העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8 - בית שמש
0548-436784

ארגון הזהר הקדוש היכלא דרשב"י

בנשיאות הרב המקבל הגאון מצדיק רבי בנימין שמואל שליט"א

הודעה לבתי מדרשים וכן לקבוצות תהלים.

כל בית המדרש אחרי התפילה בשבת קודש שרועים לעשות שיעור לחמש דקות שכל המתפללים יחד יגמרו את האדרות.

לקבוצות המתאספות לאמירת תהלים.

הכנו חוברות זהר הקדוש המתאמות במיוחד למטרה זו. נא להתקשר ולבקש לשלח חבילת זהר לקוראי תהלים.

טל: 0548-436784 או 052-3545410

הצטרף עוד היום !

הצטרף עוד היום לז'מרים הלומדים מספר הזהר היומי עבור סבלת ספרי הזהר היומי המחולק ל-354 ימי השנה - בטל. 02-9951300 פסק. 054-84336784

כל הקצוה זוכה!

גם נתן לקבל את ספר הזהר הקדוש אצל הרב הגאון המקבל בנימין שמואל שליט"א ראש ושיבת המקבלים "נהר שלום" - סט שלם במחיר מוזל ומקסד בטלפון: 02-6251461
ובן זהר "הסלים" במחיר מוזל בטלפון: 052-7632452 וכן זהר "מתוק מדבש" במחיר מוזל בטלפון: 02-5022233

הקדשה מיחדת לכבוד החתנה

... חתנתי את בתי בשעה טובה ומצלחת כאן ב:ישראל. לרגל השמחה הגיעו כל ידידי ומפרי מארצות הריות ומאנגליה, וכן משפחת המחננים מחוץ לארץ, כלם נקצבו ובאו להשתתף בשמחה, על פי ראייתי לנכון לזכות לזכות את כלם בט"א אור הזהר ותקוני זהר" עם הקדשה מיחדת לכבוד החתנה. המתנה השאיכה חותם מיחד על קהל המשפחתים, והופצה כמובן לארצות הריות אנגליה ועוד ועוד. תזכו למפוזות!

הבילתי ונושעתי

קבילתי על עצמי ללמוד ספר הזהר ונושעתי ב- 60,000. מעשה שפרה: כך מספר ארנה את מה שארע לו - הכנתי סכום של 60 אלף דולר לקרנת בנייה חדשה, אדחכי והכי נגש אלי שמואל ידידי ובקש את הסכום להלוואה לתקופה קצרה, ואני שידיו לא נצרכת לי לכסף עד לתחילת הבנייה, הסכמתי להלוות לו. וזמן פירוטו הגיע, ושמואל משתמש ממני, דוחה אותי שוב ושוב, אני מנסה לצר קשר ורואו חוסם כל אפשרות שזכותא. עד שלבסוף לא ענה לי אפלו בטלפון. כאן כבר נשברתי; גם לאבד ממון כה רב וגם לדעת שחברי, שהיה נאמן עלי עד לא מקבר, מהתל ב' ומרמה אותי. כל היום וכל הלילה חשבתי על שמואל והקשר, ובעקבות כך נכנסתי לדכדוך נפשי.

הרבה אפשרויות לא עמדו לפני, מבחינתי חובת ההשתדלות הבאה היתה, דאגה בלב איש ושיחנה, או לי חבר טוב יוכל לסייע בפתון עצה נכונה, להורני כיצד עלי להגה במצב מעין זה. פניתי לחברי הטוב. נ. ספרתי לו את העובר עלי ובקשתי את עצתו.

נ. הקשיב ונחשב, הוא רצה בכל מאודו לעזר. עצה מעשית לא ידע להשית, רק בזאת נזכר, במאמר רבותינו: "כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו...". ובכך שלאחרונה ישנה התעוררות גדולה ללמוד הזהר הקדוש למוד יומיומי, ואם רבי שמעון פרו יומאי הבטיח בספרו שבזכות הלימוד בספר הזהר נזכה לגאולה הפלילית של כל עם ישראל, נודאי ארתי הקטנה תוכל להפטר בזכות למוד הזהר, בבחינת גאולה פרטית.

מתוך החקיקה גלילית ברנה החלטתי לפסד דאי ציינו רב רשב"י בהר מירון. קמתי, נסעתי והשתפחתי על הקבר בפתלה ובתחנונים, שפכתי את צקון לחשי לפני אדון הכל, ובקשתי שבזכות הסבלה ששקבילתי על עצמי ללמוד בספר הזהר הקדוש בכל יום אזכה לישועה.

בדרך חזרה, כשפלי נרגש מהתונה הרחבתית שחיתי, פגשתי ידי נעורים ששנים רבות לא ראיתי, הילכטנו מספר מילים, ותוך כדי דבור מספר הלה שקבל ירשה גדולה, אשר לחלק ממנה הוא נזכר, ועדו נשאר לי 60,000 ש'איו צריך אותם בזמן הקרוב. ברב נדיבותו הציע לי אם הנך רוצה הנני מוכן להלוות לך אותם...

הצרת המערכת: אכן, כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו...

תקבלו על עצמכם ותושעו, מבי לי נדדש לזכותי כדי להיטיב לז'... ותושעו בכל וכליות!

עלי זהר רבי שמעון לסמך עליו...

השם לשפע רב רוחני וגשמי

קבלו על עצמכם את למוד הזהר (ב-5 דקות ליום במסלול ד' - כמפטר בעלון 3-4) ותושעו בכל הישועות והשפעות טובות.

בואו וטלו חלק בהפצת הזהר הקדוש

בסניעטא דשמיא, עולו ואתבנשו.

בואו וטלו חלק בהפצת הזהר הקדוש. רוצים להקויד ידידי, להעניק מתנה לבר מצוה, לשלח ביום ההגדת, וכדומה?

בקנת הסט "תקוני זהר" ו"אור הזהר", ובכא: גם מתנה יפה וגם חלק לעולם הבא. גם לאחר הדפסה של 26,000 עותקים, נודפס זאת מטרה ש'ט המלאי קמעט אצל, ההדפוס!

וכן יצא לאור (חודש סיון ט'ש) תקוני זהר **דף יומי** בפורמט כיש שני חלקים ב-7 ש' בלבד לספר, גם לאחר הדפסה של 40,000 עותקים, המלאי קמעט אצל, ההדפוס!

וכן יצא לאור הספר (חודש אדר ט'ש) "גדולי ישראל והזוהר" (עם תמונות של צדיקים על סגלתי ליחוד הזהר הקדוש) ב-3 ש' בלבד לספר, גם לאחר הדפסה של 26,000 עותקים, המלאי קמעט אצל, ההדפוס!

עבר לי' ג' בעומר יצא לאור בעזרת השם סט זהר היומי 6 כרכים יפים במחיר מקסד 77 ש"ח.

כל הרוצה לקנות סטוקים לחלקה או למכירה, נא להתקשר ל"מפעל הזהר העולמי" 054-8436784 או אצל חנות "מלכות דוד", רחוב השומר 74 בני ברק, צלצלו מחר לפני שיגמרו, גם לאחר הדפסה של 8000 עותקים, המלאי קמעט אצל, ההדפוס!

כמו כן כל הרוצה לתרם להדפסות הבאות נא להתקשר לשלפון 054-8436784